

30/08/19

#1

MOONCHILD

FANZINE

kapak tasarımı: esin yağmur akbaş

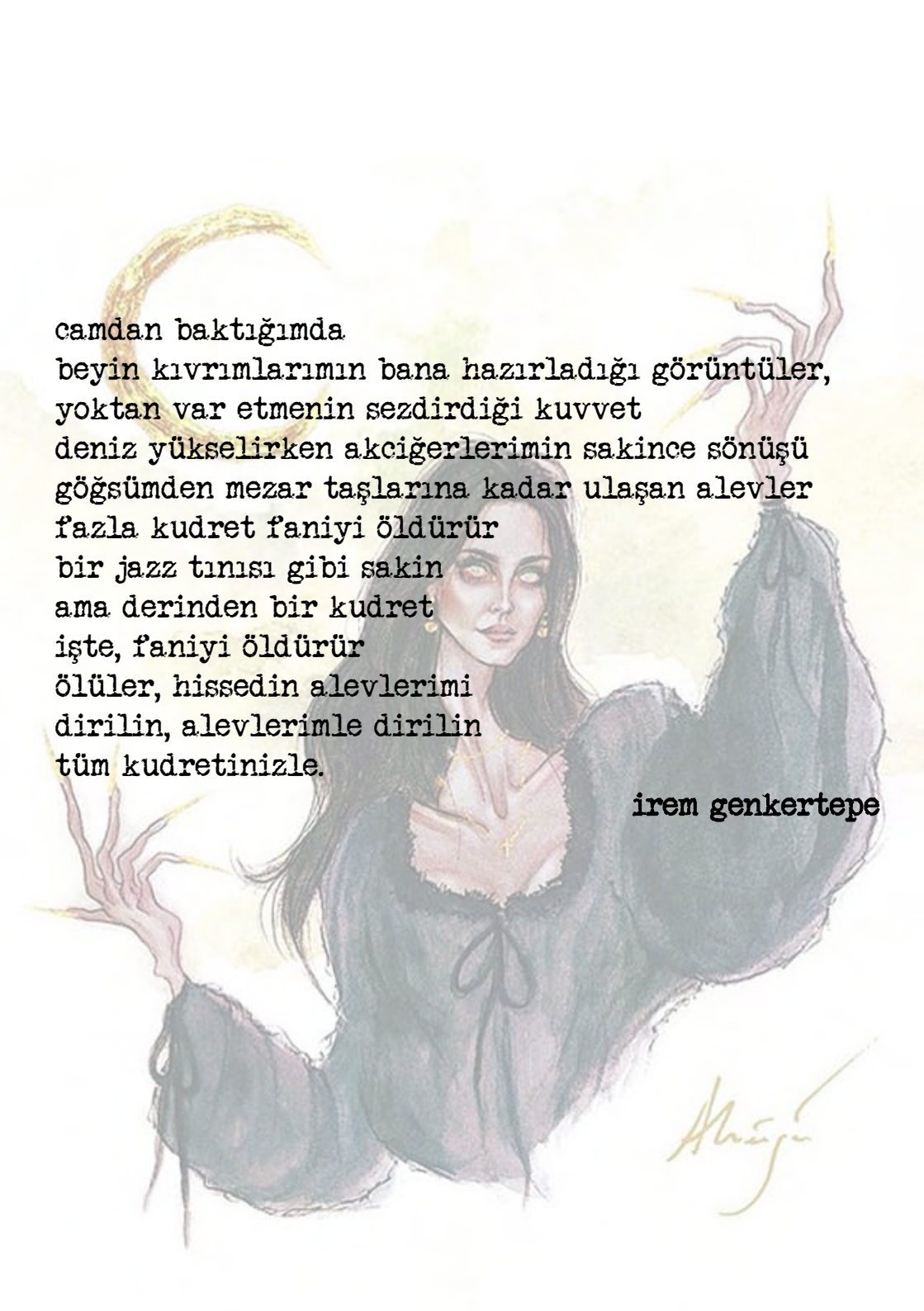

İrem Genkertepe
ig: @luciferiando
genkertepeirem@gmail.com

Atropa Belladonna

Esin Yağmur Akbaş
ig: @divinebrushh
esinyagmurakbas@gmail.com

camdan baktığımda
beyin kıvrımlarımın bana hazırladığı görüntüler,
yoktan var etmenin sezdirdiği kuvvet
deniz yükselirken akciğerlerimin sakince sönüşü
göğsümden mezar taşlarına kadar ulaşan alevler
fazla kudret faniyi öldürür
bir jazz tınısı gibi sakın
ama derinden bir kudret
işte, faniyi öldürür
ölüler, hissedin alevlerimi
dirilin, alevlerimle dirilin
tüm kudretinizle.

irem genkertepe

Arıca

Deneme No: 1

Düşüncelerime yoğunlaşmalıyım.

Derin bir karmaşanın ortasında aklıma gelen ilk çözüm

Hangi düşünceler?

Kalbimle hissedip düşündüklerim mi yoksa beynimle ortaya koyduklarım mı?

Ben hangisiyim?

Hangisi olunca mutlu oluyorum?

Sikerler diyip ortalıkta geleceğini savuran genç kız mı?

Nasıl olacak diyerek kendini yiyip bitiren kontrol manyağı, kalbi on ton ağırlığında yaşlı bir zihin mi?

Bu iki karakteri harmanlamanın yolunu bulmak belkide benim dünyaya gelme amacım.

Peki beni yavaşlatan unsurlar? Aşk.

Aslında karakterlerimi uygun olan ortamlara göre kullanıp bir artım olacakken ve belki de parlayacakken düzenimi altüst eden aşk?

Küçük bir kızken çok yoğun duygular besleyip bu aşk olmamalı derdim. Ben onu hissetmeyi hak etmiyorum.

İçimde yaşayan o küçük beni bir bıçakla kazıyıp orda olduğunu hatırlatırken bir belirsizlik içinde sonsuz evrende kaybolmamam mümkün mü?

Siz sokakta gördüğünüz üç boyutlu objelere sadece bakıp geçerken ben onları en ince ayrıntısına kadar inceledim. Bunları ben yaratsaydım nasıl yapardım dedim.

Ben bir toz taneciğinde bile sonsuzluk görüp kaybolurken bir insanda durulmak istemem aslında bir yardım çığlığı değil miydi?

Beni neden kurtaramadınız?

Ben artık iki kişiliğimin hiçbirini kullanamayıp bir dondurucunun içinde kalbimi ve beynimi bekletiyorum.

O kalp ve beyin, güneşin olmadığı ve ateşin daha bulunmadığı bir gezegenin içindeki o buzdolabının içinde.

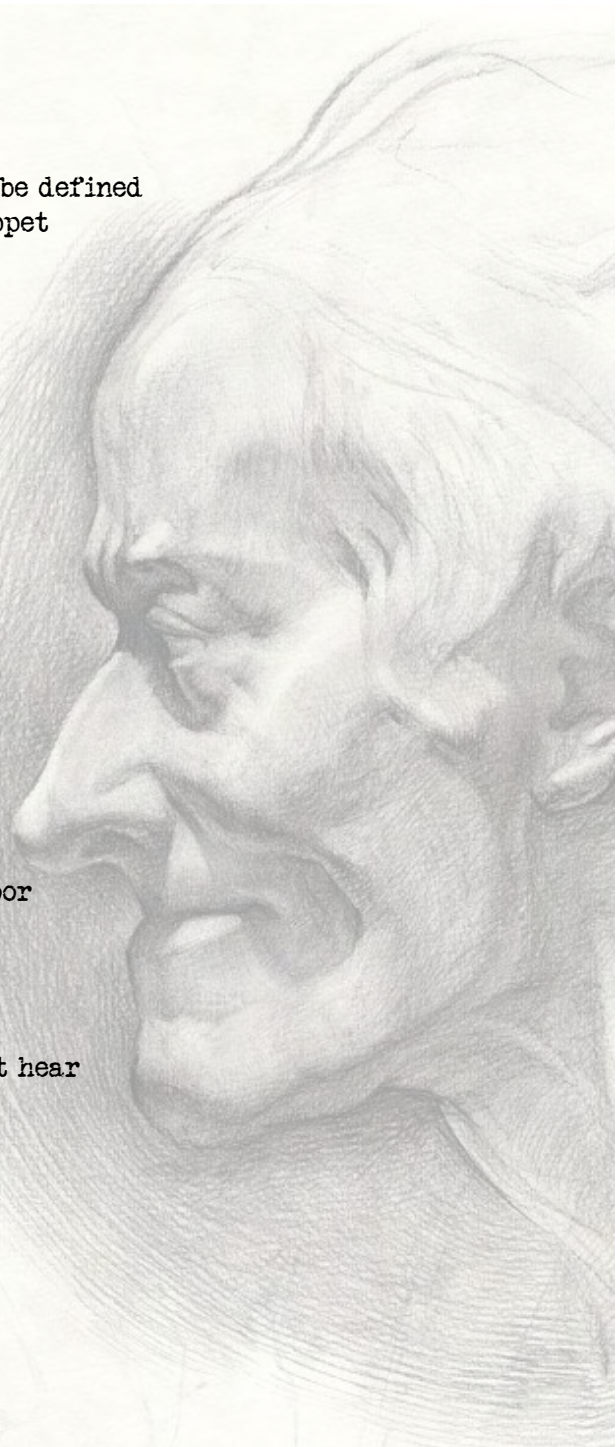
Gezegenin çevresindeki yıldızlardan birisi kaymaya cesaret etse ısıısıyla beni kurtarabilir ama ona sunacaklarım hiçbir yıldızın yeniden yükselmesine yetecek değil.

Ben beklentiler gezegeninde bir buz kitlesiyim ve bir sonsuzluğun içerisindeyim.

(Kalple yazıldı)

Esin Yağmur Akbaş

A long, deep breath
Deeper into soul, broken
Sat on a windowpane
To justify a reason to live
Where at nights, deeper voices
Of wind blow
Grim and dark, nocturnal
A sea of lies, no clear word can be defined
Imminence to death, another puppet
Longing to exist
In a world, so obscure
Inner voices take over the mind
The great creator
Have you forgotten me?
Silence takes me
Without any hope, only grief
Falling down, a blackbird
A cold breeze, sweeping
No light left, inside
Drifted
A coward child without hope
With cries of an old man
With the soul of a dead
Hiding from shadows
Asking for anybody to be there
In nothingness
Here come the tears
Shouting, crying on the cold floor
The ensemble of silence
Sang their song
Dying to live, but not alive
Purgatory
Fighting with voices one can not hear
The ensemble of silence
Gently sweeps the ears
Crawling with nightmares
Non-existent lives
A man with a face of stone
With eyes of gold and ruby
A living soul in yesterday
Fences of sorrow
Remembrance of past
Mert Güçün

hayat dediler ayak anladım

sofra bezi ve kasnak bile mazi oldu çıktı bana
lego değil de pazarda satılanından oynardık
-onun adı da mı lego-
sigaraya erken başladım
saçmalıkla erken tanıştım
cuma namazında huzur illüzyonlarına bırakmıştım kendimi bir zaman
ahbabımdan 50lerin 60ların 70lerin hikayelerini dinlemiştim
sandalye geçirmiştim benim hoşlandığım kızdan hoşlanan çocuğun başına
anaokuluna giderken
ilk ve son şiddet uygulayışımı ama gelecek için söz veremem
sokaklarda çamur oynardı arkadaşlar ben çimleri severdim daha çok
aşık veysele'ye şiir yazmışlığım da oldu
yemekten kaçıp sevdiğim kızı takip ettiğim de
herkes aynı kızı seviyordu
belki bir o güzeldi bilemem
henüz yasaklı siteler bile yasaklı değildi
memo'nun köşelerini okumazdım ama severdim tarzını
karikatürler karalarken sarıkaya'nın röportajını görünce istanbul'da yaşamam
gerektiğini anladım
hiç istanbul'da yaşamadım
fransız filmlerini izleyip sokağa çıktım
ve çingeneler bisikletimi çalmaya çalıştı
hollywood filmlerini izleyip sokağa çıktım
ve çingeneler önümü kesmeye çalıştı
yine de çingenelere imrendim
frenledim psikolojik baskısını toplumun
ve o çocuk hiçbir zaman o toplumdan olmadı
hocam gömleğime karıştı lisede "sana mı sorcam" diye karşı çıktım
güzel kadınlar da sevdi beni
ben çirkin kadınları da sevdim
dağdan yuvarlanıp düştüm bir keresinde
ve sordum samowzki'ye
"şapkam nerede" diye
kütüphanede istikrarlı çalıştım
ve düştüm cehenneme (cebeci'ye)
üç-beş sıfır yenik başladım
ben bitti demeden de bitti bir şeyler
hastanede sıra beklerken delirdim
sonra açtım didem madak okudum
portresi uzun yaşamın yani
düşlüyorum bir kadının ayaklarını
umarım sığar sayfalarınıza
yarın ölürsem demek ki yaşadım, c'ya!

Yaş Günü

Çizik kafa derimi
Örtmeye devam ediyor siyah sarmaşıklar
Anlıyorum gözlerimin boşluğa seyrini
Renginin açılmasından,
Sıklaşan baş ağrılarıyla

Uyumsuzluk içinde:
Kusmuk surat
Uykusuzluk içinde:
Kozmik surat

İki göğsün arasına sıkıştırılmış kemiğin
Tasarlanmış bir kapı olduğunu
Bir kapının ardında neler olabileceğini
anlatıyor bana ayna

Uyumsuzluk içinde:
DNA'yı çukura taşıyan çürük dallar
Uykusuzluk içinde sendeliyor ayaklar

Yirmi birinci yüzyılda ve
Yirmi bir yaşında

Eren Burhan

Birth Day

birth dayblack ivies keep cloaking
my scratched scalp
i comprehend the watching
of my eyes to the abyss
by the opening of its colour
with frequent headaches

within inharmoniousness
puke face
within sleeplessness
cosmic face

the mirror narrates me that
the bone jammed between two chests
is a designed door
and
what can happen behind the door

within inharmoniousness
rotten branches carry the DNA to the hollow
feet lurch within sleeplessness

in the twenty first century
and
twenty one years old

Eren Burhan

Translation: İrem Genkertepe

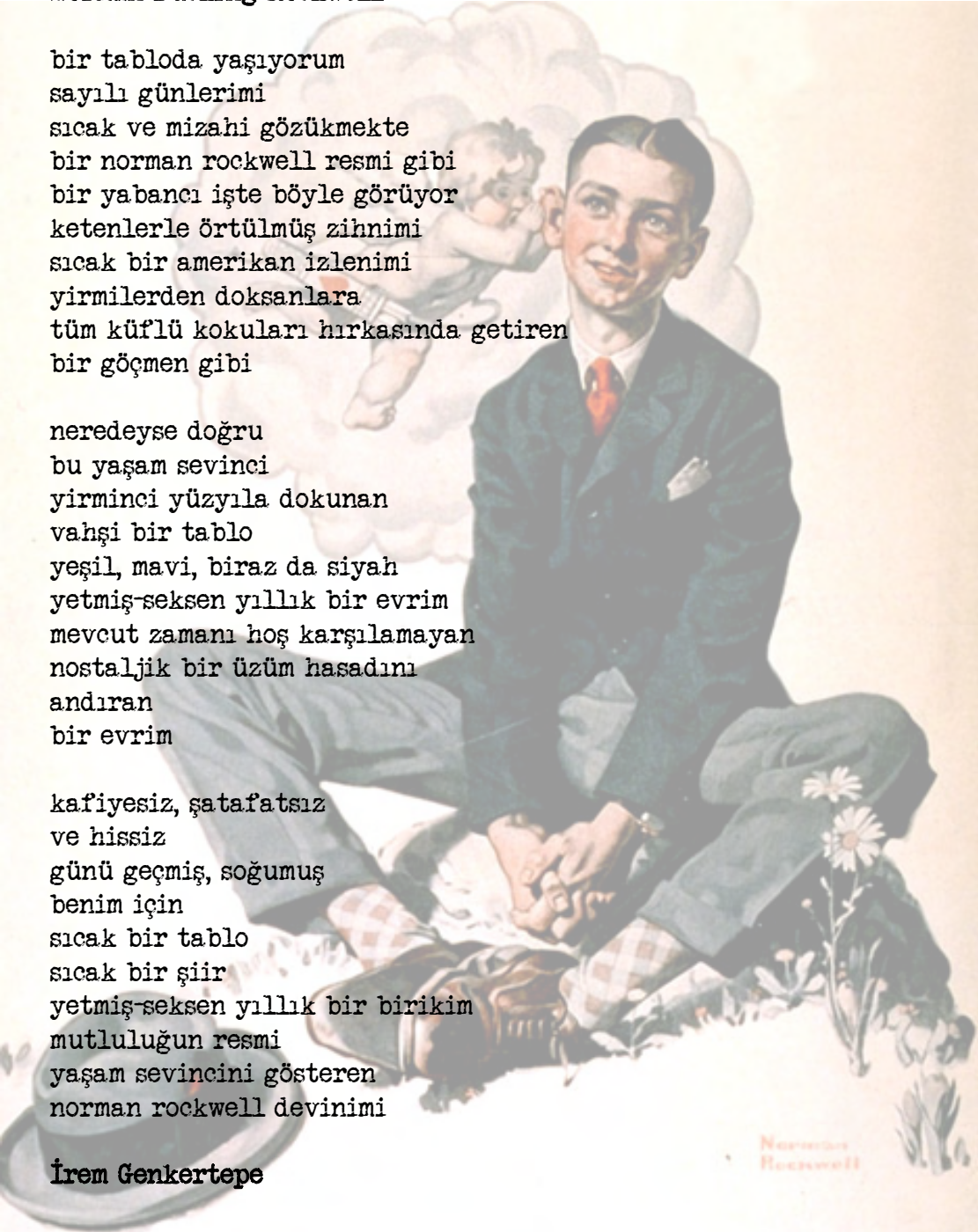
Norman Fucking Rockwell

bir tabloda yaşıyorum
sayılı günlerimi
sıcak ve mizahi gözükmekte
bir norman rockwell resmi gibi
bir yabancı işte böyle görüyor
ketenlerle örtülmüş zihnimi
sıcak bir amerikan izlenimi
yirmilerden doksanlara
tüm küflü kokuları hırkasında getiren
bir göçmen gibi

neredeyse doğru
bu yaşam sevinçli
yirminci yüzyıla dokunan
vahşi bir tablo
yeşil, mavi, biraz da siyah
yetmiş-seksen yıllık bir evrim
mevcut zamanı hoş karşılamayan
nostaljik bir üzüm hasadını
andıran
bir evrim

kafiyesiz, şatafatsız
ve hissiz
günü geçmiş, soğumuş
benim için
sıcak bir tablo
sıcak bir şiir
yetmiş-seksen yıllık bir birikim
mutluluğun resmi
yaşam sevincini gösteren
norman rockwell devinimi

İrem Genkertepe

Deneme No: 2

Sanat dallarının içindeki imgeler. Bir filmin içinde sürekli gözüken objeler.

Bunların anlamlarını sorguladın mı?

Sana gösterilen şeylerin anlamlarını ortaya çıkarttın mı ?

Peki farkında olmadan bu imgelerden anlamlar çıkartabilen bir insanı hata yapmaya sürükledin mi?

Kiminle karşılaştığını fark ettin mi?

Yaptığın ve gösterdiğin şeylerin bir başkası için anlamının farklı olduğunu düşünüp onun sana özel davranmasına sebep oldun mu?

Ben basit bir insanı yanlış tanıyıp gösterdiklerinin onun bile farkında olmadığını sonradan anlayan hatalı bir modelim.

Hatam bir virüs gibi kollarını hayatıma sardı.

Özel davranışlarım ve fedakarlıklarım beyaz dişlerimi çürüten bir şeker unsuruna dönüştü.

Şekerler benim dünyamda artık küçük bir çocuğu sevindirmiyordu. İnsanları zehirliyordu.

İyileşmem için hareket eden akreple yelkovan reçineyle kaplı ve durdular.

Ben ise bir hata yüzünden o reçineyi temizleyemeyecek kadar sakat kaldım.

Yalnızım.

(Kalple yazıldı)

Esin Yağmur Akbaş

Köle Miyiz?

Hazır yemek çalışanlarına ihtiyacımız yok. Boş işerde çalışan insanlara ihtiyacımız yok. Toplumu nasıl yapılandıracığımızı bulmalıyız. Böylece herkesin çorbada tuzu olmuş olur. Katkı sağlayacağı bir şey olur. Paylaşacağı bir şey olur. Bence gerçek bir toplum böyle olmalıdır. Sana bir parça hindistan cevizi veririm sen de bana biraz balık verirsin. Bu şekilde anlaşma yaparız. Ve bunu herkes kendi arsında yapmaya başlar. Ortada katkı sağlayacak bir şey kalmadığında liderlere, otoriteye yakınıyor iş bulmasını istiyoruz. Katkı sağlayacak bir şey yapmak-tansa, zaman geçirecek bir şey buluyorsunuz kendinize. Böylelikle hayat katkı sağlayacak bir şey bulmaktansa bu işi yapmaya devam etmek oluyor. Böylece toplum iyice sarmalanıyor. Bir makinenin parçası haline geliyor. Toplumda bireylerin kendilerini eşsiz şekilde ifade ettikleri, herkesin ödünç aldığı ve paylaştığı onun bunu sattığı seninse şunu sattığındır. Topluma nasıl katkı sağlayacağımızı öğrenmekten ziyade şirketler dedikleri kutulara itildik. Ofis ya da kabin dedikleri konteynırlarda sıkışıp kaldık. Böylelikle sistem bizi rehin aldı.. Zamanımızı çömlekçiliğe ya da araba tamirine harcıyıp, yeni tutku duyduğumuz bir şey ya da bağlandığımız bir şeyi yapmaktansa bunların hepsinden ziyade bir makine için çalışıp bir kutu içerisinde yaşamak uğruna hayatınızı sattınız. Bu sizin hayatınız. Kimse doğal davranmıyor Herkes giymek istemediği şeyleri giyiyor. Kendini gösterip yapmak istemediği şeyleri yapıyor, bağlılık hissetmediği şeyler. Toplumumuzun sorunu da tam olarak budur. Tüm bu şeylerin ödülü ne peki? Evine git televizyonunu izle, kendine parlak bir kemer tokası ısmarla, hoş bir cüzzan al, önceki hafta alamadığın ayakkabıları al, hayalindeki o son model arabayı al. Her hafta yeni bir şeyler peşindeyiz. Her hafta uğraşıyorsunuz doldurmak için içindeki boşluğu, iş sonrası elinizde kalan hayatın üzücü gölgesini doldurmak oluyor. Günde sekiz ila bilmem kaç saat çalışıyorsunuz. sonrasında ise böylesin bak "sürekli derin bir nefes". Hayatın bundan ibaret. O diğer tüm şeyler hayatın değil artık. Diğer o tüm şeyler çalışmaktan ibaret. Neredeyse hepimiz kapıldık buna. Çoğunuz bu tuzığa kapıldınız. Bunun iyi bir meslek olduğunu düşünüyorlar, güvenceleri var sanıyorlar, kendilerini başarılı hissediyorlar. Adımın yazdığı özel bir park yerim var diyerek egolarını tatmin ediyorlar. Para yapan, kalpsiz hatta işe yaramaz bir makinenin parçasısınız sadece...

Abi Balı

Göçebe Standart

Deneme No: 3

Yolda gördüğüm her insanla bir ilişki var kafamda.

Tüm insanlara aşık oluyorum.

Her gün farklı birisine aşık oluyorum.

Her gün birilerinden ayrılıyorum çünkü kafamda onları aldatıyorum.

Enerjim çok yüksek vücudum benden bağımsız dans ediyor.

İsteklerime sadakat gösterebilirler diye çevremde bulundurduğum kölelerim var.

Karşılaştığım insanlara sessizce soruyorum 'Bu güzellik karşısında büyülenmedin mi?'

Yoluma devam ediyorum. Adımlarımdan eminim.

Hayatımın aşamalarını planladım.Sürprizlere yer yok. İstediklerim benimdir.

Sana da soruyorum. Buna karşı koyabilir misin?

Seni buradan öpüyorum. Hayır diyebilir misin?

Çevreye dağıttığım yıldızlarımın ışığına kapıl.

Her zerresi mutluluk kaplı. Yeterince acı çekmedin mi?

Arjantin bardaktan biramı yudumluyorum.

Hayat bana o sırada istediğim müzikleri çalıyor.

Tüm gruplar benim için şarkı yazıyor.

Yoksa sen hala benim için şarkı yazmadın mı?

Ben günün her saniyesine anlam katıp, istediğimde gündüzle geceyi değiştirebilirken sen ne yaptın?

Bugün hangi insanın sözüne takıldın da gece evde seni umursamayan hangi insanın bacaklarının arasına gözyaşlarını akıttın?

Kendi rutinine karşı koyabilir misin?

Sınırlı bulunduğun sonsuzluğun içerisinde mutsuzluğa ara verebilir misin?

(Beyinle yazıldı)

Esin Yağmur Akbaş

K.A.F.K.A. #11: Ölümler Konuşmak İsterler

Yusuf bir gece ansızın kapıyı çekip sokağa vurdu kendini. İçindeki volkan kaynıyor, lavlar bedenini sarıyordu sanki. Odası onu boğuyor gibiydi, dışarı çıkmaktan başka bir çaresi yoktu. Sokak lambalarının aydınlattığı ve sokak lambalarına kendilerini asan şairlerin cesetleriyle süslenmiş sokaklarda yürümeye başladı. Sallanan cesetlerin altında yürürken başını kaldırıp bakıyordu onlara. Bazılarını tanıyordu, şiirleriyle büyüdüğü şairlerdendi kimisi. Bazısını ise hiç bilmiyordu. Kendine uygun bir sokak lambası aramaya başladı bir yandan. Neredeyse bütün sokak lambaları doluydu, boş olan birini bulmak çok zordu. Hem kendisi bu sokaklara yakışır mıydı ki?

Cesetlerden birinin altından geçerken durdu, ceketinin cebindeki sigarasını alıp bir tane yaktı. O esnada üzerindeki ceset seslendi ona, başını kaldırıp baktı Yusuf. Ceset burada kalmasını, sigarasını burada içmesini istedi. Nedenini sordu Yusuf. Kendini astığından beri sigara içmediğini, çok özlediğini söyledi ceset. Yusuf kabul edip, kaldırıma oturup sigarasını tütürmeye başladı.

Kendini astığında kaç yaşındaydın, diye sordu Yusuf cesede. Ceset, her ceset gibi kendinin de 42 yaşına geldiğinde kendini astığını söyledi. Yusuf kendi kendine söylendi, benimki de soru, diyerek. Cesede adını sordu Yusuf. Ceset artık adlara ihtiyaç duyulmayan yerlerdeyiz dedi gülümseyerek. Yusuf aldırmadı.

Bulutlar hareketlendi ve gök gürlemeye başladı birden. Ani gelişen bu yağmuru hiç beklemiyordu kent. Ceset Yusuf'a seslenip, ceketini çıkarmasını istedi. Yusuf nedenini sormadan ekledi ceset, yağmuru hisset! Gülümsüyor gibi yaptı Yusuf, gülümsemeyi hiç beceremiyordu. Ceketini çıkardı. Gök gürledi, şimşek çaktı ardından, Yusuf başını eğdi sessizce. Cesetlerin hepsi başlarını göğe kaldırmış, gülümsüyorlardı. Yusuf ıslanan kaldırımları izliyordu öylece.

Ceset konuşmaya başladı sonra, Yusuf başını kaldırıp baktığında, ceset Yusuf'a bakmıyordu bile. Söylediklerini dinlemeye başladı Yusuf. Ceset Fransızca konuşuyordu. Yusuf cesede seslendi, yağmurlar hâlâ Fransızca mı yağıyor? Ceset gülümsedi Yusuf'a sadece. Yusuf yağmurun dilini hiç anlamamıştı. Yağmurlar Fransızcaydı. Halbuki yağmurla çok sık buluşurlardı, Yusuf ıslandığıyla kalırdı hep. Şimdi de öyle oluyordu. Biten sigarasını attı, ayağa kalktı.

Yağmur dinmeye meyledince, ceset Yusuf'a dönüp gidiyor musun diye sordu. Vakit geldi, diye yanıtladı Yusuf. Halbuki vakit çoktan geçmişti, her vakit olduğu gibi. Ceset el salladı Yusuf'a, güldü. Yusuf el salladı cesede, yürüdü.

Yürüyüp vardığı yer mezarlıktı. İçeri adımını attı, toprak çamura çalıyordu hafiften. Tanıdık mezar taşlarına selam vererek ilerlemeye başladı. Mezar taşları kendi aralarında konuşuyorlardı, Yusuf'a görünce selamladılar onu. Yusuf mezar taşlarının aralarından geçip giderken, bir mezar taşı kolundan tutup durdurdu onu. Yusuf mezar taşına baktı, tanıyamadı onu. Mezar taşı, şu ihtişamımı görüyor musun, diye sordu. Yusuf mezar taşına şöyle bir baktı, evet dedi, görüyorum. Altımda yatan cesede bana baktıkları gibi iyi bakmadılar, şimdi bana iyi bakıyorlar, bana iyi bakarak kendilerini mi affettirecekler sence, dedi mezar taşı. Yusuf'un yüzü düştü, hangi cesedin bekçisisin diye sordu. Mezar taşı; zayıf, çelimsiz, sıska bir adamın bekçisiyim dedi. Doğduğundan beri ceset olan, öldükten sonra cesetliği tasdik olunan bir cesedin bekçisiyim ben. Baksana şatafatıma, şu güzel mermerime, yaldızlı yazılarıma, heybetime, kucağımdaki çiçeklere.. Bir adam tutmuşlar, her gün gelip suluyor toprağımı. Cesedin ailesinden ne gelen var ne giden, siz insanlardan nefret ediyorum. Yusuf mezar taşının kucağındaki çiçeklere baktı, bir unutmabeni çiçeği gördü arasında, kim getirdi bu çiçeği diye sordu. Bir kadın geldi dedi mezar taşı, unutulmuş bir yüzü vardı. Çiçeği dikip, gözyaşlarıyla suladı ve gitti. Haklısın dedi Yusuf, ben de senin gibiyim, ben de senin gibi biz insanlardan nefret ediyorum.

Altay Kenger

carnage

öldüğümüzde hepimiz doğarız
birer birer
vücudumuzdaki sıcak kan
saatler süren acı sonucunda tamamen soğuk mermere
akmış olur.
geriye hissedilebilecek hiçbir şey kalmaz.

öldüğümüzde yeniden doğarız
çünkü yükümüz olmaz artık
yükümü çalacak biri de

CONSCIOUSNESS ENERGY GRID

yaşarken nasıl yalnızsam
kanın son damlası aktığında da öyleyim

sırtındaki yükü çalacak birisi
son kan damlasında hiç gelmediği gibi
çekip gitmiş de olur.

ziyadesiyle gereksiz bir vedaya ihtiyaç vardır
ve herkes bu vedadan kaçır
kanının son damlası soğuk mermere aktığında.

İrem Genkertepe

Kanatlı Taslak

sarıldığım deccâl bir oda
tütün ve limon kolonyaları
kahve ve yine limon

hükümsüzümdür

iliklendi gönül

tozlu raflardaki birkaç kitaba
muhabbetimiz cıvıl cıvıl
ahir zaman çocukları
beklenen hazandır

bak bir şeyler fısıldıyor bana
aldığın o gömlek

isteksizce
ağarıyor tan
güneşle askıda

bakıyorum
pencereden açılan bir sokak

ve sıyrılıyor
farbalaların arasından

bembeyaz bacak

acıtıyor her adımın
aslında
ayakların ne ufak
ah şu topukluların

ellerimizin tutuşmasına
engel olan biziz

ramak kala
ölerek tutuşan yine biz

belki esas meseleydi
onmak ya da onmamak

eğer ki şimdi
sen baştan sona bir elma olsan

ben yine adımın bir harfini atamam

Volkan Gülleryüz

Bu sayfayı size ayırdık. Bir şeyler karalayıp
adresimizi aldıktan sonra bize postalayabilirsiniz.

Moonchild Fanzin Ekibi.
moonchildfanzine@gmail.com